

Wandelen over het South West Coast Path

Langs de kust van Somerset and North Devon,
van Minehead naar Westward Ho!

maandag 3 juni. Zwolle, Rotterdam, Hoek van Holland.

Het regent als ik om kwart over vijf in de middag naar het station wandel. Het wordt een vlotte reis naar Rotterdam en we kunnen er nog net de sneltrein naar Hoek van Holland halen. Bij het inschepen aan boord van de "Stena Normandy" worden we op de foto gezet, maar in tegenstelling tot soortgelijke akties bij pretparken etc. zien we hem later nergens terug. Nadat we in hut nr. 773, met douche, onze bagage hebben achter gelaten, gaan we het schip verkennen. Het komt ons allemaal bekend voor, al is dit schip kleiner en heeft het minder allure dan de "Norsun", die ons drie jaar geleden naar Hull bracht. We drinken nog een kop koffie, zetten onze horloge een uur terug en begeven ons na een korte wandeling aan dek, te kooi. Het is winderig en vooral in het begin van de overtocht voelen we het schip dan ook regelmatig deinen. Later wordt het meer een rustig schommelen, zodat we toch nog redelijk kunnen slapen.

dinsdag 4 juni. Harwich, Londen, Taunton, Minehead.

Om 6 uur worden we gewekt door de intercom en als we gaan ontbijten is het schip al in Harwich en bezig af te meren aan de Parkeston Quai. Ook het ontschepen gaat vlot en vanuit de restauratie nemen we koffie en thee mee de trein in. Onderweg doen we enige plaatsen aan en stappen er mensen in op weg naar hun werk en ik merk op dat ze opvallend netjes gekleed zijn. Om 9.00 uur arriveren we op Liverpool Street Station dat letterlijk en figuurlijk in de steigers staat. Het enorme gebouw krijgt een facelift naar de smaak van deze tijd. Helaas gaat dat wel ten koste van de originele uitvoering, want die wordt weggestopt achter kunstwanden. Via de Underground, waarin het op dit tijdstip erg vol is, reizen we verder naar het Victoria Station, vanwaar we op zoek gaan naar het grote busstation, dat er niet ver vandaan ligt. De bus naar Taunton vertrekt pas om 12.30 uur, zodat we enige uren in Londen zullen moeten wachten. Nadat we een retourtje hebben gekocht (£ 17,50 p.p., twee maanden geldig) zoeken we een rustig plekje in een parkje, waar we wat eten. Het weer is redelijk, al is de temperatuur niet hoog, maar in de zon is het heerlijk. De rit naar Taunton gaat met een bus die een rechtstreekse route rijdt, zodat we in hoofdzaak over de M4 en de M5 rijden. Halverwege wordt er een half uur bij een wegrestaurant gepauzeerd, waarna het weer verder gaat door een golvend groen landschap. Ruim drie kwartier later dan gepland arriveren we in Taunton waar we kaartjes kopen voor het laatste traject en naar ons uiteindelijke doel: Minehead, het beginpunt van de South West Coast Path. Maar ook hier moeten we wachten voor we verder kunnen reizen en dus wandelen we door een mooi park langs de oever van een beekje waar we o.a. een ijsvogel zien vliegen, blauw-groen schitterend in het zonlicht. Een boemelbus rijdt ons daarna een uur lang over smalle wegen door het heuvelachtige landschap van Somerset. In Watchet, een kustplaats, kunnen we reeds een blik werpen over de zee, of exacter gezegd, over het water van het Kanaal van Bristol, waarna we weer terugkeren naar het binnenland.

Het is ruim half zeven 's avonds wanneer we in Minehead Harbour aan het uiterste puntje worden afgezet. Aan onze voeten ligt een breed rotsig strand waarop we veel roeken waarnemen, boven zee vliegen wat meeuwen. We wandelen terug langs het station, waar de stoomlocomotieven van de "West Somerset Railway" staan uit te puffen van hun dagelijkse activiteiten voor de toeristen en lopen naar de kleine, door een muur van de zee afgeschermd haven. Het is eb en de bootjes liggen roerloos aan hun kettingen op het drooggevalen zand. Een kamer is hier niet te vinden, maar verderop in het centrum zien we een bordje met "bed and breakfast" en daar stappen we op af. Helaas, de laatste kamer wordt net verhuurd aan een tweetal dat ons voor is. We krijgen echter een ander adres en inderdaad blijkt men in "House Avondale" nog een double room te hebben. Voor de prijs van £ 13 p.p. nemen we onze intrek in een roze kamer vol bloemmotieven, met douche en thee. We frissen ons wat op, waarna we weer naar buiten gaan op zoek naar een eetgelegenheden. Die vinden we in een family-restaurant waar we ons de soep en kaassalade goed laten smaken. Terug wandelen we langs het strand, waarover een rouwkwikstaart heen weer scharrelt en waarboven huis- en gierzwaluwen hun snelle vluchten maken. Op onze kamer nemen we nog thee, een blad met alles wat er voor nodig is staat gereed, waarna we, moe van de reis, gaan slapen.

woensdag 5 juni. Bossington, Porlock Weir. (14 + 5 km)

Als ik om 6 uur wakker word, schijnt de zon door de gordijnen, maar als we op staan is het zwaar bewolkt. In de dining-room krijgen we thee, cereal, fruit met yoghurt en toast met marmelade. Als we vertrekken valt er een licht regentje, maar de temperatuur is prima om te lopen. We wandelen naar het haventje waar nu de bootjes dobberen op het water. Vanaf hier begint de wandeltocht over het Somerset and North Devon Path, het eerste traject van het South West Coast Path, die in totaal 956 km lang is en eindigt bij de plaats Poole. Een geasfalteerd paadje voert ons zigzaggend omhoog door een bos, waarna het overgaat in een rotspad dat parallel loopt aan de kust. Als we het bos achter ons hebben gelaten komen we in een gebied dat mij doet denken aan de Dales. Het is een golvend, open gebied, waarin de stilte alleen wordt doorkruist door het gezang van o.a. de veldleeuwerik, geelgors en roodborsttapuit. Veel staat er in bloei, zoals de meidoorn, blauwe boshyacinthen en de al over zijn hoogtepunt heen zijnde gaspeldoorn. Af en toe wordt het droog, maar na enige uren gelopen te hebben neemt de regen toe en als we het pad rond een heuvel voor driekwart moeten volgen zijn we

dan ook aan drie kanten natgeregend. Zo arriveren we in het prachtige dorpje Bossington, dat een indruk maakt alsof de tijd er enige eeuwen is stil blijven staan. Rond de authentieke huisjes liggen prachtige tuinen, waarin de rozen, groter dan ze ooit bij ons zijn te vinden, meteen opvallen. In een cottage gebruiken we de lunch waarbij we constateren dat het witbrood overheerst; gelukkig maakt de engelse thee veel goed. Als we weer opstappen is het droog en voert het pad ons naar het strand met grote kiezelstenen. In het erachter liggende kwelderachtige land zien we enige bergeenden, een paar tureluurs, scholeksters en een groepje canadese ganzen grazen. Snel naderen we nu het doel van deze dag: Porlock Weir, waar we om 3 uur aankomen. Het is een gehucht aan zee met een kleine getijdhaven. In een klein huisje krijgen we een kamer (£ 11,50 p.p.) met uitzicht over de zee en wordt ons meteen thee aangeboden.

Voor het doen van inkopen moeten we naar het hoofddorp Porlock, een wandeling van drie kwartier over een mooi pad door een bos met o.a. veel rododendrons. We kopen brood, kaas en kaarten en zitten een poosje op de met varentjes en muurleeuwenbek begroeide muur bij de oude kerk. Avonds wandelen we nog wat rond de getijdhaven, waarna we een barmeal gebruiken in "The Ship Inn". Gezeten achter kleine raampjes kijken we uit over de zee.

donderdag 6 juni. Culbone, Lynmouth Harbour. (20,5 km) [totaal 39,5 km]

Na een volledig Engels ontbijt, hijsen we om kwart voor tien de rugzak op de schouders en gaan we op pad. Het is droog en de temperatuur is behaaglijk. Het pad gaat eerst over weilanden, waarna het steigend verder gaat in een bos. Na een uur stevig klimmen bereiken we Englands kleinste kerkje Culbone, dat alleen te voet is te bereiken. Het 12e eeuwse gebouwtje, gelegen op de helling van Culbone Hill, ligt mooi verscholen in de bossen van Culbone Wood. In de naast de beek staande lodge kunnen we iets te drinken krijgen. Er is echter niemand aanwezig en via briefjes wordt ons verteld hoe we moeten handelen. In een schaalte ligt kleingeld en kunnen we onze betaling achter laten. We worden wel vriendelijk verzocht zelf onze afval mee te nemen, omdat de eigenaar het anders zelf op zijn rug naar beneden moet sjouwen. En dat dat geen gemakkelijke tocht is bemerken we als we weer verder trekken. Via een bos en over sterk golvende weilanden, afgezet met hagen, komen we op grote hoogten, vanwaar we een prachtig uitzicht hebben. Regelmatig zien we ook de zee in de verte liggen. Behalve een klein buitje houden we het droog en komt de zon het zelfs warm maken. Op dit traject zien we ook medewandelaars en in de lucht kunnen we vaak roofvogels waarnemen. Het wordt een mooie, maar soms ook moeizame wandeling die ons door een mooi en afwisselend gebied voert, waarbij de grootste hoogte die we over moeten 285 meter bedraagt.

Aan de kust is een deel van het pad omgelegd omdat er zich een cliff-fall heeft voorgedaan. Om half vijf bereiken we Lynmouth Harbour, een plaatsje waar het toeristisch centrum vooral rond het getijdhaventje is gesitueerd. In dit gebied vinden we snel een kamer (£ 17,00 p.p.), al zien we later dat er iets verderop betere en vast veel goedkopere mogelijkheden zijn. Na een douche wandelen we wat rond en komen

we tot de slotsom dat het er te druk en te toeristisch is. Verderop langs de stille beek bevalt het ons beter en op een kei in het water zien een waterspreeuw. In ditzelfde gebied vinden we een leuke Inn waar we eten, waarna we weer terugwandelen.

vrijdag 7 juni. Lynton, Woody Bay, Highveer Point, The Hunter's Inn, Mannacott Farm. (11 + 2 km) [totaal 52,5 km]

De hele nacht valt de regen gestaag naar beneden, waardoor het in onze kamer nog benauwder aanvoelt. Als we willen ontbijten blijkt alles nog op slot te zitten, maar na enig gebons wordt het keukenpersoneel toch wakker. Na het gebruikelijke, maar kwalitatief niet zo beste ontbijt halen we geld bij de Post Office en gaan we weer verder. Aangezien we het voor ons liggende traject willen halveren, gaan we langs de winkel van The National Trust, die zich bij het haventje bevindt, waar men ons enige "bed and breakfast"-adressen verschaft van farms die op onze route liggen. In Lynton bevindt zich een bank waar we geld halen. Uiteraard maken we de wandeling naar de 275 meter hoger gelegen "toptown" over het steile pad, inplaats van ons te laten vervoeren met de Lynmouth Cliff Railway, een door waterkracht aangedreven "lift op rails". Inmiddels is de zon doorgebroken en berg ik mijn jack op in de rugzak, waar hij die dag ook niet meer hoeft te worden uitgehaald. Na een kop "Morning coffee" gaan we echt op stap en het eerste stuk van de route voert over een geasfalteerd pad langs de zee over de Hollerday Hill naar Castle Rock. Het blijkt een soort promenade te zijn voor de toeristen van Lynmouth en Lynton en we zijn dan ook niet de enigen die hier wandelen; maar mooi is het er zeker. Beneden ons zien we zeekoeten voedsel voor hun jongen zoeken en boven in de hei en gaspeldoorn zien we een roodborstapuit en kunnen we genieten van zijn helder gezang. Aan het eind van het pad ligt een parkeerplaats, eindpunt voor de automobilisten die achter de hill langs moeten rijden. Vanaf nu wordt het rustiger en worden we weer door bossen gevoerd waarin vele roodborstjes zich zowel laten horen als zien. Via Woody Bay komen we weer aan de kust en langs het pad vallen ons de vele rodondendrons, alsmede het vingerhoedskruid op. De wandeling naar Highveer Point is indrukwekkend en bijzonder mooi en vanaf deze uitstekende rots hebben we een prachtig uitzicht over zee en kust. Ook hier zien we weer zeekoeten vliegen. Het pad voert ons nu landinwaarts langs de River Heddon en die blijven we volgen tot we bij "The Hunter's Inn" zijn. Op het terras zien we enige wandelaars die we reeds eerder zijn tegengekomen. Mijn vriendin laat haar rugzak achter en gaat bij de Mannacott Farm informeren of ze een kamer vrij hebben. Ondertussen nestel ik mij in de zon en verwen me met een "small light beer". Als zij na een half uur terug komt heeft ze reeds een kamer gereserveerd. Haar trakteer ik nu op "Devonshire Cream Tea" (tea with scones, clotted cream and jam). Na deze vullende "maaltijd" klimmen we een kwartier lang naar de zo'n 200 meter hoger gelegen Mannacott Farm, dat prachtig gelegen is in een stil en uitgestrekt gebied. In en rond de vijver in de tuin voor de farm, maakt een groepje ganzen een hels kabaal als de hond van de boer te dichtbij komt en in de bomen nestelt een kolonie roeken die zich luidruchtig laat horen. Op en rond de farm treffen we bordjes met verwijzingen zoals "pigs", "dipper", "ducks", etc. aan. We bespreken een kamer voor twee nachten, want morgen willen we een rondwandeling door dit mooie gebied maken. Door het raam van onze roze kamer kunnen we zien hoe de roeken hun jongen voeren. In de tuin voor de farm zitten we later brieven en kaarten naar het thuisfront te schrijven, terwijl boerenzwaluwen over onze hoofden scheren. s'Avonds wandelen we weer naar beneden en gebruiken in "The Hunter's Inn" een klein maal. Het is er druk en de boer van de Mannacott Farm weet ons later te vertellen dat het er vroeger nog wel leuk was, maar nu met al die toeristen

zaterdag 8 juni. Martinhoe, Heddon's Mouth. (8 + 6 km) [totaal 66,5 km]

Dankzij het gesloten raam hebben de roeken en de ganzen onze slaap niet verstoord en hebben we een goede nachtrust gehad. Het uitgebreide ontbijt laten we ons goed smaken, en de boerin laat ons weten dat er later op de dag regen ("heavy showers, spreading from the west") wordt verwacht. Verontschuldigend voegt ze er aan toe dat na drie weken droogte het land er wel hard aan toe is. Aan de twee per auto reizende mede-gasten geven we onze post mee, in de hoop dat die zo wat eerder ter plekke is. Op weg naar het dorpje Martinhoe (waar ook een brievenbus staat) zien we bij een eenzaam en verlaten kruispunt een vuurrode telefooncel staan.

Na het dorp komen we op een pad terecht dat een soort "bovenpad" is in vergelijking met de route van gisteren, toen we dichterbij de kust werden gevoerd.

Na een makkelijke wandeling komen we uiteindelijk weer bij Highveer Point terecht, waarnaar we afdalen en gezeten tussen het bloeiende engelse gras naar vogels boven zee en kust speuren. We hebben geluk en signaleren een majestueus rondzwevende Jan van Gent, een slechtvalk, een kuifaalscholver, alsmede enige zeekoeten. Als we teruglopen naar "The Hunter's Inn" voor een kop koffie, begint de voorspelde regen te vallen. In een souvenirsshop met 1001 artikelen kopen we nog wat kaarten die we later, teruggekeerd op onze kamer, weer gaan beschrijven. Mijn vriendin heeft op deze "rustdag" toch behoefte aan beweging en maakt nog een wandeling, terwijl ik verder ga met de post. 's Avonds wandelen we naar Heddon's Mouth Beach en zien we hoe de rivier (het is meer een beekje) onder de keien op het strand door uiteindelijk in zee stroomt. De ernaast weer opgerichte en herstelde kalkoven biedt ons een schuilplaats voor een overtrekkende bui. In de beek zien we een Grote gele kwikstaart en er boven vele huiszwaluwen. In "The Hunter's Inn" nemen we een vegetarisch maal; de koffie die we erna bestellen krijgen we gratis, omdat men niet meer weet hoe lang die al staat...

zondag 9 juni. Combe Martin. (11 km) [totaal 77,5 km]

Na het traditionele ontbijt gaan we weer verder met onze coast-walk. Het is zonnig, maar de wind is wat toegenomen. De klim naar boven is pittig maar verschaft ons uiteindelijk ook weer een prachtig uitzicht. De route voert ons nu voortdurend over de rotsen langs de kust, alleen voor de monding van beekjes moeten we af en toe wat landinwaarts en natuurlijk omlaag en weer omhoog.

Na anderhalf uur gewandeld te hebben worden we overvallen door een "heavy shower", maar daar blijft het dan ook bij die dag, en neemt de zon (met harde wind) het weer over. Het is stil op dit mooie traject dat ons o.a. over het hoogste punt van het gehele South West Coast Path voert, nl. "The Great Hangman" die 318 meter hoog is.

Vanaf daar dalen we geleidelijk tot we uiteindelijk, over paden omzoomd door heggen waarin goudvinken zich ophouden, in Combe Martin aankomen. Ook dit is weer een toeristisch kustplaatsje dat echter in onze ogen weinig aantrekkelijks heeft. Bij een aardige, maar ook praatgrage mevrouw vinden we een goedkope kamer (£ 10 p.p.) en krijgen we meteen thee aangeboden. Na de douche wandelen we weer naar buiten om in een tearoom aan de haven met "cream tea" een lustrum te vieren van onze relatie.

's Avonds eten we lasagna in een gezellige pub en teruggekeerd op onze kamer aanvaardt mijn vriendin de uitnodiging van onze gastvrouw voor een tea. Met enige moeite weet ze haar uit te leggen dat we de volgende ochtend geen bacon and eggs hoeven, maar genoeg hebben aan cereal en toast.

maandag 10 juni. Hele, Ilfracombe. (8,5 km) [totaal 86 km]

Om acht uur worden we gewekt door onze gastvrouw die een blad met thee voor onze deur plaatst. Bij het ontbijt kan ze haar verbazing nog steeds niet kwijt dat we echt geen bacon and eggs hoeven. Omdat ze geen tomaten in huis had, heeft ze ter vervanging daarvan al aardappelen geschild en gekookt, zo blijkt als ze ons het bakje met de aardappelen in de koelkast laat zien. Als we weggaan krijgen we ieder echter nog een appel mee! Na wat brood ingeslagen te hebben gaan we weer verder. Het is zwaar bewolkt en er staat een harde westen wind, waar we tegen in moeten. Zoals elke keer als we aan de kust zijn en ons dus op "sealevel" bevinden, moeten we eerst weer "tegen de klippen op" naar boven klimmen. Het valt me zwaar vandaag en ik laat mijn vriendin dan ook rustig in haar eigen tempo naar boven gaan. Elke keer wanneer zij stopt voor het opzoeken van een gesignaleerde vogel of plant loop ik weer op haar in en soms ook op haar vooruit. Maar ook gaan we hele stukken gelijk op. Vandaag maakt de harde wind het ook haar lastig, alsmede de vele keren dat we moeten afdalen naar de bedding van een beekje en het vervolgens weer aan de andere kant tegen de helling opklauteren. Na een uur bereiken we Watermouth Castle, een 19e eeuwse kasteel, gelegen aan een natuurlijke haven. Op het drooggevallen zand liggen veel roeibootjes en jachten en het is duidelijk te zien dat dit de haven van de upper ten is. Een paar keer loopt de route parallel met de openbare weg, waardoor zo'n traject meteen minder leuk wordt. Om twaalf uur bereiken we Hele, ook een kustplaatsje en drinken koffie op het verlaten terras. Wederom volgt een zware zigzaggende klim naar boven, tot we op een plateau komen vanwaar we een groot deel van het voor ons liggende traject kunnen overzien. Bij helder weer moet zelfs het eiland Lundy te zien zijn, maar dat zit er vandaag helaas niet in. Wel zien we ons doel de kustplaats Ilfracombe, dat we na een klein uur wandelen langs de kust al bereiken. Het blijkt een grote plaats te zijn met uiteraard weer een zeer toeristisch gedeelte rond de oude getijdhaven.

Via de plaatselijke VVV krijgen we enige adressen van "bed and breakfast-houses", maar onderweg er naar toe ontdekken we er zelf ook eentje en die nemen we voor £ 11,50 p.p. 's Middags wandelen we rond de oude haven, doen we inkopen in het centrum en genieten we van het mooie weer. Boven de baai houdt een RAF security-helicopter een oefening in het oppikken van drenkelingen, wat heel wat bekijks trekt. Ilfracombe houdt een "Victoriaanse week" en al het winkelpersoneel heeft zich dan ook in de kledij van die periode gehuld. Het ziet er mooi uit, vooral ook doordat men er waardig in rond schrijdt en velen worden dan ook op straat gefotografeerd. 's Avonds zitten we weer aan zee en terwijl mijn vriendin op zoek is naar een "loopthee", ontdek ik boven zee drie Jan van Genten. Daar zitten we nog lang naar te kijken, voordat we gaan eten in een India's eethuis. Het koelt sterk af, maar toch maken we nog, voor we terug gaan naar onze kamer, een wandeling langs de kust en zijn we getuige van een prachtige zonsondergang boven zee.

dinsdag 11 juni. Lee, Woolacombe. (12 km) [totaal 98 km]

Om kwart over negen wandelen we onder een miezerig regentje, die echter spoedig ophoudt, de deur uit en volgen de route door Ilfracombe tot we weer op het pad zijn dat ons naar de kust brengt. In dit traject heeft men de steile stukken vaak voorzien van treden, waardoor het lopen echter veel zwarder gaat, maar dat ongetwijfeld een behoud zal zijn van het pad. Via de oude kustweg van Ilfracombe naar Lee bereiken we dit kleine dorpje, gelegen aan een mooie baai. Er staan opvallend veel huizen en zelfs een enorm hotelcomplex te koop en met enige moeite vinden we een gelegenheid om koffie te drinken. Elk gemorst stukje koek op het terras wordt meteen door rondom ons trippelende mussen en een roodborstje opgepikt.

Na deze pauze wandelen we weer door een bos, maar het grootste deel van de route gaat toch dicht langs de kust. Op het 200 meter boven zee uitstekende Bull Point prijkt een vuurtoren die soms is te bezichtigen. Vanaf hier is het nog 2 km tot Morte Point.

We zijn nu dicht bij een ingrijpende verandering in het traject; liepen we tot nu toe voornamelijk in west-zuidwestelijke richting en konden we over het water van het Bristol Channel de kust van Wales zien, bij Morte Point slaan we als het ware linksaf en gaat het richting oost, (later zuid) en verder over het ook wel genoemde North Devon Coast Path. De overgang is enorm, niet alleen doordat er op de punt een zeer harde wind staat, maar ook doordat het landschap opvallend verandert. Tot nu toe liepen we voornamelijk over rotsige kusten met klippen en in zee uitmondende beken, of door aan zee grenzende bossen, nu zien we voor ons het brede strand met daarachter de duinen

van Woolacombe Sand. Spoedig bereiken we ook de badplaats Woolacombe, al is er van een badsfeer weinig te merken, het is er stil en we hebben dan ook geen moeite met het vinden van een kamer. Als we later onder een dichttrekkende hemel er wat rondwandelen kunnen we opnieuw konstateren dat het dorp nog grotendeels leeg en verlaten is. Bij een kop koffie kijken we naar de losbarstende regenbuien en het valt ons nu nog meer op hoe sfeerloos en grauw zo'n badplaats zonder toeristen toch is. Terug op onze kamer zetten we koffie en kijken we naar het Engelse nieuws met aansluitend het weerbericht dat minstens drie dagen lang "heavy showers" voorspelt. In een pub eten we later een barmeal, waarna we ons door de regen terug spoeden.

woensdag 12 juni. Saunton, Braunton. (25,5 km) [totaal 123,5 km]

's Nachts valt het water met bakken uit de hemel, maar tegen de ochtend is de depressie al weer voorbij getrokken. Het ontbijt: thee, koffie, cereal, ei en toast wordt op onze kamer geserveerd en om half tien stappen we weer op. Het is droog en de temperatuur is aangenaam om in te wandelen. Na enig zoeken vinden we het pad weer terug, dat ons nu door de duinen voert. Overal bloeit de duinroos en ook hondskruid en andere orchideetjes komen er veelvuldig voor. Ook treffen we er o.a. zingende grasmussen en veldleeuwerikken, alsmede verschillende soorten vlinders en grote huisjesslakken. Op het strand wandelt slechts een handjevol toeristen en bij Putsborough Sand is een groepje bezig zich te oefenen in het surfen. Bij een strandtent, de enige in dit hele gebied, drinken we een kop koffie en op een er aangeprikt bericht lezen we dat dit strand het schoonste is van geheel Engeland. Als we weer naar boven willen klimmen begint het te plenzen en ik besluit, voor het eerst tijdens deze vakantie, mijn poncho en gomaches uit de rugzak te halen. We zijn echter nog niet halverwege de heuvel, als het al weer droog wordt en de zon doorbreekt, die verder het grootste deel van de dag zal blijven schijnen. Aangezien ook de wind weer is opgestoken zullen we het echter niet te warm krijgen. We wandelen nu over een in zee uitstekende strook land met aan het eind Baggy Point. Vanaf hier kunnen we het zandstrand van Croyde Bay zien liggen, waar we over een mooi pad naar toe wandelen. In een van de vele er als het ware neer gegooide gebouwen kunnen we koffie krijgen en we zijn het er over eens dat Croyde Bay slechts het predikaat "rommelig zootje" verdient. Over het strand wandelen we verder tot het pad weer over de klippen verder gaat. Om wat beschut te zijn tegen de wel erg sterk aangewakkerde wind, nestelen we ons voor de lunch in een brede kloof. Daarna voert het pad ons tussen de gaspeldoornstruiken door, waarin opvallend veel roodborsttapuiten zitten. Saunton Sands, met daar achter Braunton Burroughs komt in zicht, een mooi gebied dat helaas voor een groot deel militair terrein is. Het opwaaiende zand doet ons bijna vluchten van het strand en voor we het weten zijn we in Saunton. Aangezien we hier eerder zijn dan we hadden verwacht, besluiten we door te gaan naar Braunton. Op het militaire gebied waaien geen rode vlaggen en dat betekent dat we het mogen overtrekken. Volgens de tekst op een bordje moeten er veel vogels voorkomen, maar daar zien we helaas maar erg weinig van. Inplaats daarvan denderen er wel militaire vliegtuigen over. Eerst wandelen we over uitgestrekte golfbanen (die echt golven en niet zo plat en kaalgeschoren zijn als bij ons) met vele bosschages, waartussen we weer orchissen en vlinders tegenkomen. Later wordt het pad verhard en loopt het door tot de monding van de River Taw. Aan de overkant van deze enorme delta zien we meerdere steden, waarvan de meeste ook op onze route liggen en waar we dus doorheen zullen moeten. Bij White House nemen we een pauze en kijken uit over de rivier. Hoog tegen de wal opgetrokken liggen enige zeilboten, maar op de rivier is geen schip te bekennen.

Ook later zien we nauwelijks enige scheepvaart op het water. We volgen de rivier landinwaarts en buigen met de aftakking van de River Caen mee over de dijk in de richting van Braunton. Halverwege worden we overvallen door een bui en ook als we in Braunton zijn valt er weer een plensbui. Mijn vriendin trotseert al het watergeweld en gaat op zoek naar een kamer. Dicht bij het centrum vindt ze de mooiste kamer die we ooit gehad hebben: een eigen cottage genaamd "Little Thatch", compleet met rieten dak en dat voor slechts £ 12 p.p. Opgelucht trekken we onze natte spullen uit en hangen ze buiten in de reeds weer doorgebroken zon te drogen. Ook een douche en droge schone kleren doet ons goed, alsmede warme chocolademelk en thee. Een klein gevelkacheltje zorgt ervoor dat de kilte van het huisje wat verdwijnt. 's Avonds gaan we de stad in en verwennen we ons in een echt visrestaurant op een grote kabeljauw. Aangezien mijn beenspieren op alle mogelijke manieren protesteren tegen nog meer activiteiten, zit een avondwandeling er niet meer in. We gaan dus weer vroeg naar bed.

donderdag 13 juni. Barnstaple, Instow. (18,5 km) [totaal 142 km

Als we opstaan hebben we 10 uur slaap achter de rug en we voelen ons dan ook goed uitgerust. Mijn vriendin zorgt weer voor thee op bed, waarna we in de keuken van onze gastheer gaan ontbijten. We kunnen kiezen uit maar liefst negen soorten cornflakes en/of müsli en vervolgens natuurlijk bacon and eggs, met als afsluiting toast met marmelade. Deze laatste gang vergeet hij bijna, zo intensief is hij met ons en zijn twee leuke kinderen in gesprek. Doordat het huisje toch ook wat vochtig is, zijn niet alle natte spullen droog geworden en dus pakken we die apart in plastic. In de routebeschrijving wordt ons aangeraden het traject naar Westward Ho! (36,5 km) maar per bus af te leggen, omdat het oninteressant is en via vier plaatsen gaat. Wij besluiten echter niet te smokkelen en kiezen er voor het stuk te wandelen en dan in Westward Ho! te stoppen. Daarmee hebben we dan een minder leuk stuk afgesloten en kunnen we een volgende keer met een boeiend en uitdagend nieuw traject van start gaan. Heel wat vlotter dan we hier zijn gearriveerd, zitten we weer op het pad, dat nu mijlen lang over een voormalige spoordijk loopt, waarop men een fietspad heeft aangelegd. In tegenstelling tot vorige dagen zullen we nu in het geheel niet hoeven te klimmen, maar wordt het slechts een stug volhouden links-rechts, links-rechts. Nadat we eerst de RAF basis Chivenor Airfield zijn gepasseerd, krijgen we rechts van ons de River Taw.

Behalve wat bergeenden, rouwkwikstaarten en scholeksters is er opvallend weinig leven op en rond de rivier. Na een uur drinken we koffie in een restaurant, waarna het weer links-rechts, links-rechts is geblazen. Erg hinderlijk is het lawaai van laag overkomende vliegtuigen, dat de gehele dag aanhoudt.

Ook de harde wind is weer van de partij, maar tot we in Barnstaple aankomen, hebben we hem in de rug. De stad zijn we snel door en via de oude brug steken we de rivier over, waarna we het fietspad over de andere oever en nu tegen de wind in volgen. Tegen een muurtje geleund en met zicht op de door schapen begraasde kwelders houden we een lunchpauze. In de luwte en met de zon boven ons blijven we hier een poosje zitten, tot we besluiten de resterende zes mijl naar Instow af te lopen. Een oude vrouw komt ons tegemoet, ze is van Bideford gekomen en loopt na een praatje weer kwiek verder. Het laatste stuk voor Instow kunnen we een alternatieve route nemen, dat een welkome afwisseling vormt voor het toch wel eentonige fietspad. We wandelen weer naar de rivier en behalve door wat duinen komen we langs enige industrieterreinen die een erg rommelige indruk maken. Iets verderop rusten we uit in een droge sloot en vinden daar tevens beschutting tegen de harde wind en het opwaaiende zand. Het laatste stuk lopen we over het strand, waar slechts weinig mensen wandelen. Op het strand ligt een reeds lang geleden gestrande houten boot, waarin een groepje mensen achter een windscherm zit te zonnebaden. Een van de eerste huizen die we bereiken is "Boathouse" en daar nemen we "cream tea". De ferry naar het aan de overkant liggende Appledore vaart niet en er staat ook niet aangegeven wanneer hij wel gaat. Daarom besluiten we in Instow te blijven en morgen 5 km langs de ene oever van de rivier te lopen, bij Bideford de River Torridge over te steken en dan nog eens 5 km aan de andere oever weer terug te wandelen, waardoor we uiteindelijk toch aan de overkant zijn. Nadat we het hele dorp zijn doorgelopen vinden we een kamer voor £ 11 p.p., met uitzicht over de delta. Na de aangeboden thee gaan we ons douchen en onze door zon en wind verbrande gezichten verzorgen. 's Avonds eten we in de "Wayfarer Pub" steak and Kidney Pie en wandelen daarna langs de "Golden Coast", zoals hij in de folders wordt genoemd. Ook hier zien we weer opvallend veel auto's langs het water geparkeerd staan, waarin de inzittenden, compleet met krant, chips en thermosfles, tijdenlang en zonder uit te stappen blijven zitten. Aan het eind van het dorp herinneren het oude stationnetje en zo'n 50 meter rails, aan de voormalige spoorlijn. Vanaf onze kamer zien we later weer een mooie zonsondergang boven zee.

vrijdag 14 juni. Bideford, Appledore, Westward Ho! (18 km) [totaal 160 km]

Opvallend aan het ontbijt is de grote hoeveelheid champions die er bij de "bacon and eggs" wordt geserveerd. Ook de gebakken tomaat smaakt er heerlijk bij, alleen de worstjes kunnen we niet waarderen.

Het is weer half tien als we onder een mager zonnetje het dorp uitlopen en onze tocht over het pad op de spoordijk langs de rivier vervolgen. Parallel met het pad loopt de weg en dat maakt dit stuk er niet boeiender op, al trekken twee buizerds boven de golvende weilanden wel een tijdlang onze aandacht. Halverwege lopen we onder de nieuwe brug door die hoog boven ons een belangrijke verbindingsschakel vormt in de A39. Na een uur bereiken we Bideford en steken de River Torridge over via de Long Bridge, een mooie 16 bogen tellende brug uit de 16e eeuw. Bideford is een grote, drukke plaats en o.a. vanaf hier vertrekt de boot (de ms Oldenburg) naar het eiland Lundy. Een tocht naar dit eiland waren we wel van plan, maar laten we schieten i.v.m. de harde wind. We drinken koffie in een oude pub, slaan weer geld en proviand in, reserveren bij een reisbureau een plaats in de bus terug naar Londen en laten het gewoel zonder spijt weer achter ons. Het pad aan deze kant van de rivier is wat gevarieerder nu het niet meer over een spoordijk gaat. Bij een baai staat een groep meisjes allemaal voor de helft onder het slik wat beteuterd en zonder veel plezier bij te

komen van een kanotocht. Regelmatig moeten we een omweg maken voor de kapitale huizen met grote stukken grond aan de rivier. Dichter bij Appledore doemen er industriecomplexen op, waar we eveneens omheen worden gedirigeerd. Ook aan deze kant valt ons op dat er weinig vogels op en rond de rivier zijn, zelfs de meeuwen ontbreken.

Rond 12 uur komen we langs de ferry in Appledore en daar staat op het bord dat de eerstvolgende afvaart a.s. maandag om 14.00 uur is. We besluiten iets te drinken in een restaurant, maar er wordt niet geserveerd omdat het lunchtijd is(!). Op een bankje met uitzicht over het water nemen we genoegen met de inhoud van onze eigen veldfles en knapzak. Aan de overkant zien we "White House" liggen; dezelfde plek waar we ons twee dagen geleden bevonden is nu hemelsbreed slechts 825 meter van ons verwijderd en we vragen ons even af of we misschien ietwat masochistisch zijn. Het laatste deel van onze wandeling door de delta van de River Taw gaat over Northam Burrows, een kaal en boomloos gebied met aan de zee kant wat lage duinen en aan de deltazijde een klein slikveld. In het midden ligt een vuilstortplaats, waar het wemelt van de meeuwen en vanwaar veel troep over het land waait. We lopen naar het meest noordelijke punt, waarna we meebuigen richting Atlantische Oceaan. Het pad voor de duinen is slecht begaanbaar en dus lopen we er achter langs over het golfterrein, tot we bij Sandymere, een klein plasje en een strandtent arriveren. Hier kopen we thee en een donut, waarna we het laatste stuk naar Westward Ho! en van onze wandeltocht over het strand afleggen. Net als in Woolacombe worden we als het ware opgewacht door de amusementshallen, ze zien er allemaal verlaten uit en ook hier valt er weinig te beleven. Dicht bij zee vinden we een kamer, die eveneens £ 11 p.p. kost en ook hier kijken we door het raam uit over zee. Als we later boodschappen gaan doen is het gaan regenen en ook 's avonds, wanneer we op zoek zijn naar een eetgelegenheid, spoelt het weer uit de lucht, zodat ik toch nog een keer mijn meegenomen paraplu kan gebruiken. In de pub zijn veel bezoekers bezig met het darts spel en het ziet eruit alsof dat in competitieverband gaat. De gemoedelijke baas die zijn klanten al door het raam ziet aankomen, begint op dat moment al met de begroeting. De sfeer onderling is hartelijk, waardoor het voor ons nog duidelijker is dat wij slechts toeristen zijn. Onze walk zit er op en dus pakken we, teruggekeerd op onze kamer, onze wandelschoenen weer in en zetten de rugzak alvast klaar om morgenochtend meteen na het ontbijt te kunnen vertrekken.

zaterdag 15 juni. Taunton, Londen, Harwich.

Dat men hier wat zakelijker is merken we op aan het ontbijt, waar we kunnen kiezen tussen of jus d'orange of cereal, inplaats van beide, zoals we op de andere "bed and breakfast"-adressen meestal wel kregen. Ook de extra toast is afgepast op 2 sneetjes. Tot onze verbazing wordt de "bacon and eggs" echter geserveerd met twee eieren p.p.! De bus die om 9.30 uur moet vertrekken komt 10 minuten te laat. Blijkbaar wil de chauffeur deze tijd weer inhalen, want voor we het weten zijn we weer terug in Barnstaple. Het is vreemd zo snel langs de zelf gelopen route te worden gevoerd. Het vervolgtraject gaat door het binnenland naar Taunton, waar we voldoende tijd hebben om koffie te drinken en nog wat laatste inkopen te doen. Ook reserveren we er een hut voor op de boot naar Hoek van Holland, wat ons sterk wordt aangeraden, omdat de veerboot naar Dover, in verband met een staking, niet vaart. Om kwart voor twee gaat het verder richting Londen. Ook dit wordt een snelle rit en deze keer zonder stop. We krijgen echter wel twee keer thee geserveerd door de juffrouw van de "National

Express". Om half vijf zijn we al in Londen, waar we de Underground nemen naar het Liverpool Street Station. In verband met werkzaamheden wordt het echter een rommelige rit, waarvan het laatste stuk per bus. De trein naar Harwich vertrekt pas om 19.35 uur en dus hebben we nog ruim de tijd om wat te eten. Zonder stops arriveert de boottrein exact om 20.45 uur op Parkeston Quai. Het inschepen aan boord van de "Koningin Beatrix" gaat echter heel wat minder vlot dan op de heenreis en net als wij worden velen weer naar een apart loket gestuurd om de boeking voor de hut definitief te regelen. Eenmaal aan boord blijkt de sleutel van onze hut er niet te zijn, maar dat is heel wat sneller opgelost, we krijgen gewoon een andere hut, nr. 797. Vanaf het achterdek kijken we naar het losgooien en binnenhalen van de trossen, waarna we koffie nemen en onze horloges weer een uur vooruit zetten.

zondag 16 juni. Hoek van Holland, Rotterdam, Wijhe.

Na een korte en onrustige nacht, doordat het schip nogal sterk deint, worden we om 6 uur gewekt. Een douche helpt ons echter wakker te worden en daarna gaan we op zoek naar de ontbijtzaal. Die is alleen te betreden als we £ 14,00 p.p. betalen, maar "dan mag u ook net zoveel eten als u wilt", zegt de cassiere. Aangezien we dat helemaal niet van plan zijn nemen we genoeg met een broodje uit de koffiebar, waarna we onze bagage gaan halen en van boord gaan. Dit verloopt wel vlot en omdat het toch nog even duurt voor onze trein er is, gebruiken we in de stations-restauratie ook nog iets. Als we later door het Hollandse landschap rijden zien we binnen de kortste keren weer Kievieten, een vogelsoort die we met name aan de zuidwest kust van Engeland in het geheel niet hebben gezien. Het is zonnig en met eenzelfde zonnig gevoel denken we terug aan een mooie en goede wandelvakantie.

Wijhe, 27 juni 1991 - Copyright © B. D. Poppen

Deze pagina is onderdeel van de homepage van B. D. Poppen.

<http://www.bdpoppen.nl>